

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125200116
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8125200116.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX. XX. XXXX a 2. C. B., nar. XX. XX. XXXX, obaja žalobcovia trvalý pobyt D. E. XX, XXX XX F., obaja žalobcovia právne zastúpení G. H. I., advokát so sídlom J. K. XXX/XX, XXX XX J., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený C. F. G. C. L., J., so sídlom F. XX, XXX XX E., IČO: XX XXX XXX, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 200,- eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17Csp/1/2025 - 81 zo dňa 25. 04.2025, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania.

Žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu proti žalobcom, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu 350 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovia v 1. a 2. rade m a j ú nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej istiny, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3. Rozsudok odôvodnil tým, že zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle zákonného ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),

- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

4. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26. 06. 2018 alebo sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. 01. 2019.

5. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobcovia boli ako spotrebiteľia úspešní v konaní proti žalovanému v súdnom spore o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Konštatoval, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobcovia vystupujú ako spotrebiteľia a žalovaný ako dodávateľ a na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že dikcia ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30. 06. 2024 bola naplnená, a preto žalobcovia ako spotrebiteľia, ktorí na súde úspešne uplatnili porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom o spotrebiteľských úveroch, majú právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za tieto porušenia práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

7. V danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/19/2024 – 322 zo dňa 03. 06. 2024 zrejme, že došlo k porušeniu práv žalobcov ako spotrebiteľov, resp. povinností žalovaného ako dodávateľa – predovšetkým v dôsledku nesprávne koncipovanej zmluvy neobsahujúcej obligatórne náležitosti (keď sa v zmluve neuvádza celková výška úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. a RPMN a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z.), dopadá na úver sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, pričom vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru došlo k tzv. preplateniu úveru, a teda vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcov vo výške 1 251,88 eur. Ďalšie porušenie práv spotrebiteľov predstavuje zakomponovanie neprijateľných zmluvných podmienok (§ 4 ods. 2 písm. c/ zákona o ochrane spotrebiteľa). Uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ust. § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

8. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobcovia majú nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, avšak nestotožnil sa so žalobcami uplatnenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, ale určil ju v sume 350,- eur. V prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv žalobcov ako spotrebiteľov, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, respektíve potenciálnych dôsledkov, ktoré im ako spotrebiteľom hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie v úhrnnej výške 350,- eur považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcov a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že nesprávne koncipovanou zmluvou došlo aj k majetkovému zásahu do práv žalobcov - bezdôvodným obohatením na strane žalovaného, čo vyvolalo u žalobcov ako spotrebiteľov stav právnej neistoty, ktorý žalobcovia mohli/museli riešiť podanou žalobou, pričom bolo preukázané, že zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti, obsahovala päť výrokmi súdu judikovaných neprijateľných zmluvných podmienok a na strane žalobkyne bol preukázaný aj určitý zásah do jej majetkovej sféry, keď sa žalovaný obohatil na úkor žalobkyne o sumu 1 251,88 eur. Titulom

absencie obligatórných náležitostí, čoho dôsledkom bolo určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a napokon i konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcov, považoval za primerané finančné zadostučinenie vo výške 150,- eur a titulom piatich neprijateľných zmluvných podmienok súhrnne sumu 200,- eur (v priemere teda 40,- eur za každú z neprijateľných zmluvných podmienok). Úhrnná výška primeraného finančného zadostučinenia 350,- eur teda zohľadňuje všetky zásahy do práv žalobcov. Odzrkadľuje tak samotný zásah do majetkových práv žalobcov, ako aj skutočnosť, že bola určená bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže tieto sú prepojené tým, že vychádzajú z hlavného zásadného porušenia povinností žalovaného, a to porušenia povinnosti uloženej ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa v dôsledku absencie obligatórných náležitostí zmluvy. Priznaná suma reflektuje aj rozsah a trvanie zásahu do majetkových práv žalobcov, pričom súčasne sa javí vo vzťahu k samotnému žalovanému jednoznačne ako nelikvidačná. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadostučinenia za neprijateľné zmluvné podmienky, prihliadal aj na závažnosť obsahu jednotlivých neprijateľných zmluvných podmienok a skutočnosť, či mali aj reálny dopad na práva žalobcov, či ich povinnosti v rámci zmluvného vzťahu, pričom žalobcami neboli tvrdené a z rozsudku v predchádzajúcom konaní nevyplývajú nejaké zvlášť zaťažujúce následky dotknutých neprijateľných zmluvných podmienok na samotných žalobcov a ich práva a povinnosti, ani nejaké zvlášť obťažujúce správanie dodávateľa. Zohľadňoval aj tú skutočnosť, že v predchádzajúcom konaní bol žalobcom priznaný aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, a teda v súvislosti s predchádzajúcim konaním im boli uhradené náklady, ktoré im vznikli v súvislosti s bránením ich spotrebiteľských práv.

10. Účelom primeraného finančného zadostučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále so zreteľom na to, že primerané finančné zadostučinenie nemá byť nástrojom obohacovania sa pre spotrebiteľa. Priznané primerané finančné zadostučinenie pritom predstavuje 26 % z pôvodne poskytnutej čiastky úveru (1 350,- eur) a takúto výšku nemožno vyhodnotiť ako neprimeranú pri zohľadnení všetkých porušení práv žalobcov ako spotrebiteľov, či povinností žalovaného ako dodávateľa, ktoré v danom zmluvnom vzťahu nastali. Nemožno pritom opomenúť, že žalobcami popísaný zásah do ich majetkovej sféry v podobe bezdôvodného obohatenia, by už mal byť odstránený (zvrátený) tým, že žalovaný bol rozhodnutím súdu zaviazaný vydať bezdôvodné obohatenie, pričom žalobcovia neuvádzali žiadne skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že by im bezdôvodné obohatenie nebolo vydané.

11. V danom prípade boli naplnené všetky podmienky pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia a to, aký mali tieto neprijateľné zmluvné podmienky následky na postavenie žalobcov, ich práva či povinnosti (a teda, že nemali zvlášť zaťažujúci dopad), sa odrazilo práve v určenej výške primeraného finančného zadostučinenia. Účelovosť námietky ohľadom poplatku za poskytnutie úveru videl v tom, že žalovaný nevyužil žiaden opravný prostriedok proti rozsudku vo veci sp. zn. 7Csp/19/2024, hoci rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukázal, sú zo skoršieho obdobia, dokonca ešte pred vyhlásením rozsudku vo veci samej.

12. Proti tomuto rozsudku, výroku II., podali odvolanie žalobcovia z dôvodov nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

13. Žalobu o PFZ podali v nadväznosti na súdne konanie, vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7Csp/19/2024 (ďalej len základné konanie), v ktorom súd právoplatným rozsudkom z 03. 06. 2024 určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, zaviazal žalovaného vydať im bezdôvodné obohatenie vo výške 1 251,88 eur s prísl. a určil neprijateľnosť piatich zmluvných podmienok, z ktorých tri (výroky III. - V. rozsudku v základnom konaní) upravovali pre spotrebiteľa finančné záväzky.

14. PFZ vo výške 350,- eur, za sedem porušení spotrebiteľského práva, nespĺňa ciele a funkcie tohto inštitútu, na ktoré inak súd prvej inštancie, v odôvodnení napadnutého rozsudku správne poukazuje, ale sa nimi neradi. Väčšinová aplikačná prax súdov priznáva PFZ vo výške, v akej sa obchodník na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo mienil obohatiť, prípadne vo výške jednej polovice tejto sumy. V súdnej veci by polovica tejto sumy, o ktorú sa žalovaný obohatil, predstavovala sumu cca 600,- eur. Súd prvej inštancie priznal 150,- eur. Poukázali na aplikačnú prax, priznávajúcu PFZ vo výške, v akej sa obchodník na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo v akej bolo žalobou uplatnené. Pokiaľ súdy priznávajú

primerané finančné zadosťučinenie v menšom rozsahu, tak aj v týchto prípadoch prevláda priznávanie primeraného finančného zadosťučinenia aspoň vo výške cca 50 % sumy, o ktorú sa dodávateľ obohatil, alebo chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Poukázali na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo 04. 10. 2016. Z tohto právneho názoru vychádza aj nasledujúca aplikačná prax, k čomu poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Osobitne poukázali na rozsudok konajúceho súdu, sp. zn. 17Csp/53/2023 z 29. 09. 2023, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/2/2024 z 27. 06. 2024, priamo vo vzťahu k žalovanému, ktorým súd prvej inštancie z uplatnenej sumy 3 417,- eur, priznal PFZ vo výške 2 000,- eur.

15. Čo sa týka PFZ za neprijateľné zmluvné podmienky, priznané súdom prvej inštancie vo výške 40,- eur za každú, aj táto suma nereflektuje prevažujúcu súdnu prax, priznávajúcu PFZ vo výške 100,- eur až 300,- eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku. K priznávaniu PFZ za neprijateľné zmluvné podmienky, vo výške 300,- eur za jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku, priamo vo vzťahu k žalovanému, poukázali aj na aplikačnú prax Krajského súdu v Košiciach. K zmluvným podmienkam pod bodmi II. až V. rozsudku v základnom konaní, obsahujúcim pre spotrebiteľa finančné záväzky, poukázali na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24. 09. 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 z 28. 06. 2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. 01. 2019, ktorými bolo priznané PFZ vo výške 1 194, 98 eur, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný.

16. O nereálnom hodnotení podmienok na priznanie primeranosti PFZ svedčí už samotná úvaha v odôvodnení 22. napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie konštatuje, že priznané PFZ (vo výške 350,- eur) sa javí vo vzťahu k žalovanému ako nelikvidačné. Len v základnom konaní súvisiacom s touto vecou, sa žalovaný bezdôvodne obohatil o sumu 1 251,88 eur. Patria len k nepatrnej časti spotrebiteľov, ktorí sa rozhodli domáhať vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou. Drvivú väčšinu bezdôvodného obohatenia, získaného žalovaným na úkor spotrebiteľov, žalovaný vydať nemusí a domnievajú sa, že dobrovoľne žiadne bezdôvodné obohatenie nevydá, aj keď si je, podľa právoplatných rozsudkov vydaných proti nemu vedomý, že v súdnom konaní by bol zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nie je jasné, v akej príčinnej súvislosti by vôbec povinnosť obchodníka vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie a nahradiť mu trovy konania, mala mať vplyv na zníženie výšky PFZ. Logické by bolo, že by to malo byť presne opačne. Základný význam slova „obohatiť“ je zväčšiť majetok. Nakoľko inštitút PFZ nepozná inú ako peňažnú formu zadosťučinenia, tak by nemali byť pochybnosti o tom, že aj keby súd priznal PFZ v akejkoľvek aj neproporcionálne nízkej sume, vždy to bude predstavovať obohatenie spotrebiteľa o výšku PFZ, nakoľko o sumu priznaného PFZ sa jeho majetok zväčší a na druhej strane sa o túto sumu majetok obchodníka zmenší. Chápali by, ak by súd prvej inštancie tvrdil, že inštitút PFZ nemá slúžiť na bezdôvodné obohatenie sa, ale nie že nemá slúžiť na obohatenie. Aj keď sa môže zdať, že ide o slovičkárne, v skutočnosti by obdobné úvahy mohli naznačovať predstavu, že PFZ predstavuje nejaký trpený inštitút, aj keď je inštitútom zákonným, ale napriek tomu ako keby mal predstavovať nejaký nekalý príjem. Je predsa rozdiel, či sa „obohatiť“ dodávateľ na úkor spotrebiteľa, porušením zákona a na základe rozsudku súdu musí toto obohatenie ako bezdôvodné obohatenie vydať, alebo či sa na úkor dodávateľa „obohatiť“ spotrebiteľ, rozsudkom priznávajúcim mu primerané finančné zadosťučinenie, teda legálne a na základe zákona. Ak z odôvodnenia 23. napadnutého rozsudku vyplýva, že inštitút PFZ nemá slúžiť na finančné obohatenie sa, tak z ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona vyplýva presný opak. Ak inštitút PFZ „očistíme“ od všetkých prívlastkov, tak svojou podstatou práveže nie je ničím iným ako tým, že na jednej strane obohacuje spotrebiteľa na úkor dodávateľa ako odmenu za úspech v spotrebiteľskom súdnom konaní a na druhej strane finančným sankcionovaním ako trestom, postihuje dodávateľa za porušovanie spotrebiteľského práva. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením, len ako jej doplnkom, alebo alternatívou na dovŕšenie nápravy, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna. Ak sa Slovenská republika hlási k európskej politike ochrany spotrebiteľov ako jednej z hlavných politik primárneho práva EÚ, tak nemožno nevidieť, že prax priznávania PFZ s istou nevôľou a v symbolickej výške, pôsobí objektívne proti záujmom spotrebiteľov a objektívne chráni obchodníka pred následkami porušovania spotrebiteľského práva a ak by takáto prax prevládala, nevyhnutne by viedla k nezájmu spotrebiteľov domáhať sa PFZ po úspešnom absolvovaní základného konania kvalifikovaným spôsobom. Takýto cieľ by obchodníci, zastúpení renomovanými advokátskymi spoločnosťami, určite vrelo privítali. Navrhli rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcov uvedenými v odvolaní. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie vecne, zrozumiteľne a dostatočne popísal dôvody svojho rozhodnutia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Cdo/91/2020. Žalobca v podanom odvolaní poukazuje na skutkovo a právne nesúvisiace rozhodnutia z iných konaní a tvrdí, že súd mal rozhodovať v tejto veci tak, ako v ním označených rozhodnutiach. Podľa žalovaného sa teda domáha rozhodnutia, ktoré by obsahom bolo v rozpore s vyššie označeným záverom Najvyššieho súdu SR. Navrhol zamietnuť odvolanie žalobcov.

18. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu dňa 17.9.2025 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

19. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, bolo posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil žalobcami tvrdených väd rozhodnutia, a to podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP,

vychádzajúc pritom z konkrétnych dôvodov ako ich vymedzili odvolatelia v podanom odvolaní.

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

21. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu. Odvolatelia v podanom odvolaní nekonkretizovali, v čom mali podľa nich tvrdené nesprávne skutkové zistenia spočívať.

22. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia, ktorá je naplnená vtedy, ak na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

23. Odvolací súd skúmal uvedený odvolací dôvod a dospel k záveru, že prvoinštančný súd sa uvedeného pochybenia nedopustil. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Prvoinštančný súd ani pri právnom posúdení veci nepochybil.

24. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil, vyvodil z nich i správny právny záver a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

25. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcov vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

26. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho,

kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, nevyplývajú z neho žiadne kritériá v zmysle stanovenia toho,

čo zadosťučinenie predstavuje. Zrejme je len to, že základ tohto nároku je daný úspechom spotrebiteľa pri uplatnení porušeného práva. Porušenie práva, ak sa ho spotrebiteľ v konaní pred súdom s úspechom domôže rozhodnutím súdu, je preto právnou skutočnosťou majúcou za následok vznik nároku na zadosťučinenie.

28. Skutočnosť, že základ nároku žalobcov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je daný, v odvolacom konaní nie je sporná.

29. Finančné zadosťučinenie, na ktoré má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti, právo, má byť primerané. Posudzovanie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa je výsledkom voľnej úvahy súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná, ale má mať racionálny základ.

30. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla. V prvom rade žalobca musí tvrdiť a označiť dôkazy na individualizáciu nároku. Je na žalobcovi, aby vo vzťahu k uplatňovanej výške zadosťučinenia opísal povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia akýchkoľvek nepriaznivých následkov a preukázal, ako tieto následky pociťoval a prežíval.

31. Súd prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie kvantifikoval čiastkou 150,- eur za bezdôvodne obohatenie žalovaného na úkor žalobcov a súhrne 200,- eur titulom neprijateľných zmluvných podmienok. Žalobcovia uplatnili v žalobe sumu 1 200,- eur, ktorá by mala pozostávať zo sumy 100,- eur vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, sumy 600,- eur k bezdôvodnému obohateniu (50 % zo sumy, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil), 500,- eur vo vzťahu k piatim judikovaným neprijateľným zmluvným podmienkam (za každú 100,- eur).

32. Kým zodpovednosť žalovaného bola nesporne preukázaná, žalobcovia boli povinní preukázať všetky okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku. Žalobcovia v žalobe neuviedli žiadne konkrétne skutkové okolnosti prípadu, okrem tých ktoré odôvodňujú samotný základ nároku. Žalobcovia neuviedli, či konanie žalovaného a následne domáhanie sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydania bezdôvodného obohatenia, ako aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok súdnou cestou viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v ich súkromnom a spoločenskom živote, napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných, alebo psychická záťaž. Súd prvej inštancie ďalej správne vychádzal zo skutočnosti, že zo strany žalovaného došlo k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia za neprijateľné zmluvné podmienky, prvoinštančný súd prihliadal aj na závažnosť obsahu jednotlivých neprijateľných zmluvných podmienok a skutočnosť, či mali aj reálny dopad na práva žalobcov, či ich povinnosti v rámci zmluvného vzťahu, pričom žalobcami neboli tvrdené a ani z rozsudku v predchádzajúcom konaní nevyplývajú zaťažujúce následky dotknutých neprijateľných zmluvných podmienok na žalobcov a ich práva a povinnosti, ani obťažujúce správanie dodávateľa.

33. Je nesporné, že zákon o ochrane spotrebiteľa nestanovuje žiadne kritériá pri určení výšky zadosťučinenia, okrem primeranosti, avšak súd so zreteľom

na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu má stanoviť rozsah finančného zadosťučinenia. Teda pri stanovení výšky zadosťučinenia súd musí vychádzať z okolností, ktoré vyplývajú z individuálnosti každého jedného prípadu.

34. Pokiaľ žalobcovia žiadne konkrétne okolnosti prípadu ani len netvrdili, ktoré by súd mohol pojať do úvahy odôvodňujúcej priznanie vyššej sumy zadosťučinenia, okrem výšky priznaného bezdôvodného obohatenia v pôvodnom konaní, následkom je rozhodnutie súdu nevyhovujúce žalobe v celom rozsahu.

35. V odvolaní žalobcovia poukazujú na rozhodovaciu činnosť najmä Krajského súdu v Prešove v súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ

ide o jednotlivé rozhodnutia Krajského súdu v Prešove ohľadom výšky priznaného finančného zadosťučinenia, je prirodzené, že táto je rôzna, keďže súd rozhoduje podľa individuálnych okolností každého jedného prípadu a navyše voľnou úvahou. Nejde ani o žiadne také rozhodnutie, ktorým by bolo prijaté stanovisko občianskoprávneho kolégia, alebo rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že právoplatne sú priznávané aj nižšie sumy ako výška bezdôvodného obohatenia, dokonca nižšie aj ako polovica zo sumy bezdôvodného obohatenia. Na tomto mieste, v rámci preskúmania rozsudku súdu prvej inštancie, nemôže odvolací súd porovnávať každé jedno rozhodnutie uvedené žalobcami s prejednávanou vecou, vzhľadom na počet rozhodnutí v odvolaní uvedených, pričom ani v jednom prípade samí žalobcovia neidentifikovali rovnaké skutkové okolnosti s týmto sporom.

36. Výška bezdôvodného obohatenia nie je jediným objektívnym kritériom vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia. Zákon o ochrane spotrebiteľa takéto kritérium taktiež nestanovil, čo nevylučuje posúdiť takéto kritérium, avšak spolu s ostatnými okolnosťami prípadu.

37. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia titulom neprijateľných zmluvných podmienok, nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, v súlade s ktorou by mal súd rozhodovať, pokiaľ žalobcovia argumentujú tým, že súdna prax priznáva za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku od 100 eur do 300 eur. Taktiež je odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti známe, že právoplatné sú priznávané aj nižšie sumy.

38. Žalobcovia mylne interpretujú odôvodnenie súdu prvej inštancie v tom zmysle, že povinnosť veriteľa vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie a nahradiť mu trovy konania, mala vplyv na zníženie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Takto súd prvej inštancie nevyhodnotil tieto skutočnosti, iba ich posúdil s ostatnými okolnosťami, pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia.

39. Ani konštatovanie súdu prvej inštancie, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohacovania sa pre spotrebiteľa, nemožno vyhodnotiť ako nesprávne, ale je potrebné ho vnímať v súvislosti so zákonnou požiadavkou stanovenou ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, primeranosti finančného zadosťučinenia. Na druhej strane, nemožno považovať sumu priznanú súdom prvej inštancie za symbolickú.

40. Len súd rozhodujúci individuálnu vec, je oprávnený vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

41. K odôvodneniu požadovanej výšky zadosťučinenia v tom zmysle, aký dosah na ich osobné pomery malo konanie, v ktorom bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia a neprijateľnosti zmluvných podmienok, žalobcovia nič neuviedli. V žalobe nie je žiadna zmienka, tvrdenie, v tomto smere. Nebol preto daný dôvod, aby odvolací súd do úvahy súdu prvej inštancie o výške zadosťučinenia zasiahol. Žalobcami požadované finančné zadosťučinenie nebolo v konkrétnych skutkových okolnostiach preukázané, ani argumentačne podložené.

42. Odvolací súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie v priznanej výške, ktoré je adekvátne skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi, spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne tvrdené skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 350,- eur považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcov a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného.

43. Za tejto situácie kritériu primeranosti finančného zadosťučinenia, proporcionality, podľa odvolacieho súdu zodpovedá čiastka, ktorú súd prvej inštancie uložil zaplatiť žalovanému, teda čiastka, ktorú ako primerané finančné zadosťučinenie priznal žalobcom.

44. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, v napadnutej časti, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

45. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným

uznesením (§ 262 CSP).

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).